

Neděle 1. po sv. Trojici

Mk7,1-13

7.6.2026

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina,
kterýž učinil nebe i zemi, kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství
a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Pane, v tvé milosrdenství doufám, moje srdce jásá nad tvou spásou.
Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal.

Píseň: 715

Čtení: Dt6,1-9

Píseň: 403,303

Kázání: Mk7,1-13

Ježíš je opět na druhém břehu. Příliv nemocných nebere konce. Stačí se dotknout Ježíšových třásní, aby se člověk uzdravil. Zdá se, že v krajině genezaretské snad není nikdo zdravý kromě těch, kteří zásobují Ježíše svými nemocnými. Je čas uzdravovat. Je čas též svou víru reflektovat. Je čas najít si svoji zbožnost. Je čas dbát o to, aby moje víra se propsala do mého života.

Krom nemocných se u Ježíše shromáždili i farizeové a někteří ze zákoníků. Možná zvědavost, možná chtějí přijít na to, jak to ten Ježíš dělá. Možná chtějí vědět víc o Ježíšově učení, vážili kvůli němu cestu až z Jeruzaléma. Pravděpodobně jsou dobrými pozorovateli i posluchači.

Proč se tvoji učedníci neřídí podle tradice otců a jedí znesvěcujícíma rukama? Všimněme si, farizeové neříkají, že Ježíš nedodržuje tradici otců. Farizeům a zákoníkům jde o to, co je obsahem Ježíšova učení, že nechá své následovníky překračovat dávné tradice. Zajímá je, co s židovskou praxí.

S touto otázkou souvisí i to, jakou roli hraje židovská náboženská praxe v životě uvěřivších v Ježíše Krista, v životě křesťanů. Již skončily spory o to, co mají křesťané z židovské náboženské praxe dodržovat. Nicméně mě napadá, jakou máme my praxi, která zobrazuje naši zbožnost?

Mýt si ruce po příchodu domů, popřípadě před jídlem, učíme děti od malička. Vlastně jsme přebrali tento orientální zvyk jako dobré hygienické pravidlo. Avšak o hygienu zde nejde, byť to pravděpodobně mělo s touto variantou hodně společného.

Přečtu ještě jednu otázku, kterou pokládají farizeové a zákoníci v překladu, který nám možná trochu prosvětlí problematiku, o kterou jde farizeům: *proč tvoji učedníci jednájí proti tradici starších a jedí chléb profánníma rukama?* Jde o slůvko „koiné“ – tedy slovo, které

znamená obecké, společné, sdílené. Jako by v otázce zaznělo: když jste na trhu, dotýkáte se věcí, které před tím již někdo měl v ruce. Tedy sdílíte dotekem to, co již někdo osahal. Jídlo je tedy cosi posvátného. Cosi, co není jenom zahnání hladu.

Tedy farizeové a zákoníci mytím rukou vystupují z koinonie, tedy ze společenství světa. Ježíš při nasycení zástupů, tím, že láme chléb a podává, vstupuje do koinonie se zástupy. Vstupuje do společenství a sdílení s námi.

Druhou věcí, které si všimnou, je tvrzení zákoníků, že Ježíš překračuje tradici otců. Neříkají, že Ježíš překračuje Zákon. Tradice otců a Zákon jsou dvě rozdílné věci. Nutno podotknout, že nikde ve Starém zákoně nenajdeme předpisy o umývání. Abychom byli přesní, umývání je určeno pro některé kněžské obřady. Paradoxně tím, že byla zavedena tradice omývání se před jídlem, farizeové a zákoníci v praxi zřídili všeobecné kněžství.

Pojďme však dál. Farizeům, zákoníkům, Ježíšovi, ale v posledu i nám jde o to, jak vlastně vyložit Zákon do běžného života. Jak nastavit či vysvětlit výklad Zákona do běžné praxe.

Je psáno: Tento lid mě ctí rty, ale srdce jejich je daleko ode mne. Nadarmo mne ctí, když učí naukám, které jsou příkazy lidskými. Zdá se, jako by Ježíš neodpověděl na to, na co se jej ptají. V podtextu citátu z Izaiáše, který použil Ježíš, je skryto sdělení: Myslíte si, že když přes vaše rty prochází košer strava a máte ruce kulticky čisté, tak tím více chválíte Boha? Myslíte si, že všechny vaše jídelní předpisy jsou k slávě Boží? Bůh přeci chce, abyste dodržovali koinonii společenství.

Opustili jste přikázání Boží a držíte se tradic lidských, (když na věc přijde, tak) krásně rušíte přikázání Boží, jen abyste zachovali vaši tradici.

Hned následuje příklad z běžné praxe, který stojí proti přikázání. Ježíš staví postarání se o nemohoucí rodiče proti praxi, kdy raději to, co je syn povinován, se dá Hospodinu. Nelze ctít Hospodina, a přitom být bezcitným a rušit koinonii-souručenství, společenství s těmi, kteří potřebují naši pomoc. Ctít rodiče neznamená je poslouchat, a přitom ve chvílích, kdy potřebují finančně podpořit, tyto prostředky dát kostelu. Jako by právnické kličky umožnily dostat předepsané liteře, nikoli smyslu toho, co bylo dáno Izraeli jako dar.

Zatím jsem mluvila o tom, jak se farizeové a zákoníci Ježíše ptají. Myslím si, že otázka farizeů po praxi víry není tak od věci. Co z tradice, lidských nepsaných pravidel, zachovat, co z řádů církve dodržovat, a proti čemu se bouřit? Co přijmout z té koinonie – obecnosti světa? Ani Ježíš nám na tuto otázku přímo neodpovídá. Jeho odpověď je možná pro někoho trochu chabá. Máte Mojžíšův zákon, co chcete víc. Chce se mi zeptat, kde je problematika homosexuálů, světa počítačů a virtuálních realit? Kde v desateru najdeme odpovědi? Odpověď najdeme o pár kapitol dále. Ježíš tam říká: První je toto: *Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán, Miluj Hospodina, Boha svého z celého srdce svého, z celé duše své, z celé mysli své a z celé své síly. Druhé je toto: Miluj bližního svého jako sám sebe.* Klíčem k naší zbožnosti, k naší tradici, k tomu, co činíme, je láska k Bohu, který nás miluje, a díky tomu můžeme i my milovat. Nejde měřit a svázat církev pravidly, ve kterých jsme zapomněli na bližní.

Pane, dnes našimi rty projde pokrm věčný. Dej ať naše koinonie, tedy sdílení, je pravé. Amen.

Píseň: 366

Večeře Páně